

[Indenrigsministeren.]

har sine fordele, men det må erkendes, at borgernes indflydelse på den umiddelbare forvaltning er svækket i forhold til tilstanden i landets øvrige kommuner.

Regeringen ser derfor gerne Københavns forfatning ændret og tilnærmet principperne i den kommunale styrelseslov. Der har jo i en årrække siddet et forfatningsudvalg på Københavns rådhus. Jeg er ikke nærmere orienteret om udvalgets arbejde, men jeg har forstået, at der snart kan forventes et udspil.

Forfatningsreglerne er imidlertid kun en del af problemet. Staden København indtager en særstilling i næsten alle love om kommunale forhold. Der findes imidlertid ikke en samlet oversigt over denne særlovgivning. Jeg vil dog pege på 3 grupper af regler.

For det første står Københavns kommune ligesom Frederiksberg kommune uden for den amtskommunale inddeling. De mange love, der opdeler opgaverne mellem amtsråd og kommunalbestyrelse, må derfor nødvendigvis få et særligt indhold for de to hovedstadskommuners virksomheds vedkommende. Denne side af problemet blev drøftet indgående i hovedstadsreformudvalget. Jeg vil nævne, at venstres repræsentant i udvalget stillede forslag om en ny særlig amtskommune for den centrale del af hovedstadsområdet. Der var imidlertid ikke tilslutning til denne tanke, og resultatet blev som bekendt en hovedstadsordning, der ikke ændrede de to kommuners dobbeltstatus.

Jeg vil advare imod, at vi nu på ny rejser debat herom. Hovedstadsrådet må have arbejdsro til at finde de rette former for sin virksomhed. Dermed må vi også acceptere, at der ikke kan ændres principielt på de særregler, der følger af de to kommuners særlige amtskommunale status.

Den anden og formentlig største gruppe særregler vedrører løsnings af de rent kommunale eller rent amtskommunale opgaver. Baggrunden har tit været, at bystyret i København tog initiativ til en lovregulering

af stadens forhold på et tidspunkt, hvor problemerne ikke krævede lovregulering i det øvrige land. Når tiden blev moden til lovregulering uden for København, blev resultatet ofte, at der blev opstillet selvstændige regler for det øvrige land.

Det store indbyggertal, den tætte bebyggelse eller simpelt hen den indarbejdede tradition var ofte gode argumenter for at bevare de københavnske regler. Disse forhold begrunder måske ikke længere særordningerne. Indbyggertallet i København udgør nu ikke meget mere end det dobbelte af tallet for Århus kommune; ligeledes er der stigende opmærksomhed over for de vanskeligheder, som særreglerne skaber. Det gælder både for de offentlige myndigheder og for borgere og erhvervsvirksomheder.

På et enkelt område har regeringen allerede taget skridt til en harmonisering. Inden for byplanlovgivningen vil regeringen således som tidligere bebudet inden sommerferien fremsætte lovforslag. Målsætningen er bl. a. at tilvejebringe principielt ensartede byplanregler for hele landet. I konsekvens heraf agter regeringen endvidere at fremsætte forslag om ensartede lovregler på en række tilgrænsende områder, bl. a. inden for byggeoglovgivningens område.

Det siges i den løbende debat somme tider, at København forsvarede særreglerne simpelt hen af tradition og konservatisme. Langt mere væsentligt er det imidlertid, at særreglerne på en række punkter stiller Københavns bystyre friere, og når sigtet er en harmonisering af reglerne for hele landet, er udgangspunktet for mig i disse tilfælde, at landets øvrige kommunalbestyrelser stilles lige så frit som Københavns kommune.

Det er for mig en betragtning, der ligger helt i naturlig forlængelse af indsatsen mod dobbeltadministration, og jeg vil tro, vi i arbejdet med afskaffelse af dobbeltadministration på en del punkter kan hente inspiration fra de regler, der gælder for Københavns kommune.

Endelig er der for det tredje de historisk begrundede særregler. Statslige forretninger